

var ~~kommer~~ för att bli den Honore-
elles för att tilläta Fadrens vrede. var
detta en falsk ~~var~~ kånfla hos
Luthers. Vi tro fränare, att Filio-
sophenas begrepp oss Gud ^{och}
fallskt. Och Theologerna följade dem.
1598. Vi veta icke, om andra
planer, invänare kunna
bata uppfylla ändamålet med
sin tillräckelse, men det vete
vi med säkerhet, att Menneiska
icke kan uppfylla sitt ändamål.
Vi kunna finställa oss, att
Magistrer ville göra frändi
Man delaktig af sin lycksa-
lighet och detta var ett ända
mål med sinnes spapelse. Vi
kunna apnen finställa oss
att Magistrer vill bli på
älskad af sina barn, om vi
få göra en slutgiltig ifråns det
menneiska penåldra hjertat
På af till Gudskjortat. Så
vete vi, att de Sjua barnen
affrydiga kärlek upväckas
en Gud kånfla: penåldra-
hjertat. Men Theologerna
gaffa Allmänt, att man
icke får tillägna Gud

Anthropopatiska lidelser. Och
likväl äro de egen skap, som vi
tillägna Gudamen, ingenting an-
nat än Anthropopatiska lidelser,
det vill säga ^{och} ~~och~~ egen skap
till ex. kärlek, handhänlykt, vilja
förstånd: huas vilja och förstånd
annat än Anthropopatiskt, d. v. s.
na egen skap, som finnes hos
menneiska. Gud vrede antalar
Allmänt gamla Testamentet.
Och Gud, bedräffelse antalar
i 1. MoF. 6:6. Men om vilja Theolo-
genom benäpna karam dessa
Anthropopatiska lidelser?
Hvaraf vet man då, att Gud
icke kan vara vred? och hvar
af vet man, att Gud icke kan
vara bedräffad?
1599. Och hvaraf vet man, att
Gud är man om sin ära? Detta
tyr och en möjlig egen skap, hvil-
ken fruktan icke kunna tilläg-
na Gudamen. Det är nödvändigt
bedräffligt, att var kunnig och
Guds Menneiska karam är
Gå späl, att vi icke ännu fun-
na kanna Hvarns rätt. Och der-
gå beres likväl vänt för håller
de till Hvarns. Ty "detta är evinner-
ligt lif, att kanna dig Allena som
man Gud, och den du fändt halles

Le sum Christum". Men vilja
vi beqvika Andamålet med
mennekkans skapelse, vißt må
te vi lära oss att hänsa Gud
håga egen skapelse, hans maraf-
iska karaktär. Ty det, att Gud är
evig, allmäktig, allvis, allvetan-
de, allbetyd, Minnsvärande, äro
fadane egen skapelse, sum ikke
bestämma Hans marafiska karak-
tär. Men Gud, künle, barmhärtig-
het, rättfärdighet (vred) bedräff-
velse, helighet, Hans affky för
dets anda, äro Allt förkäre
egen skapelse, sum hära till den
marafiska karaktären.

1600. Den läran att Naturen
tillkommit genom en "blind Na-
turkraft" hvilkas genom Menne-
skans fött medvetande, fattas
alldeles "incommensurabiliter
sufficiens", ty Naturkraften
är ikke absolut förutfatt-
nings lös. Man kan verkligen
med full fråga: huriflån
har Naturkraften kommit? Har
den kommit till oss sig själv?

Förpreftel fordrar att man undien
deductionen måste komma till
en prima Causa, till ett något
sum är absolut förutfattning
lös. Naturkraftens första
ikke kommit verifika, att den
blinda Naturkraften är förut-
fattningslös. De Mennekkans
käre hära mått in i asken på
ne, att Naturens insättning förut-
fattas, både vilja och fordran.
den förutfattas är ikke, som
blevit beaktenad. Plato
anså Mundi, var ikke en med-
vet, lig Naturkraft.

1601. Förpreftel Uden läran om
Naturkraftens, sine Causa
genom till Pantheism, Naturen
hvar, dua lifer och totalifor.
Vi hafva vilfentigen, försigende
afhandling "antaget" pantheism,
i mennekkans materialia del, men hafva
ikke antaget "panpneumatism". Man
skulle leda till, pantheism i Naturen.
Vi hafva vilika antaget material-
substantialitet, Men lifets substans
delatet har ingon kommit
antaga, emedan själva beqviga
substans och vilfende är materia-
alifiska beqviga. Men då många

Wassersinniga tankarne antagit,
att Materiens är ett ors antagande
Eller på annat sätt, som kan vara
och icke vara, utraf Materiens
vi måtte säga, att Materien icke
har följande egenskaper, utan måtte
beträktas som "accidens" hvilket
vi följande skiljeförklarar Materien
som i sina märkliga påley, över-
mat många städer tankarne
äru antaga både kroppar,
och själar, d. v. s. Materien och
lifvet, eller kraftens följande
delar, äru som Idealismen antaga
att iden är den rätta följande,
så kunna vi icke ibland de
många oberesta bygnader, anta-
ga några såsom abstrakt form,
utan måtte i frågan äru följande
och icke följande, såsom följande
relfens ledning, som här är af
vorden skall skiljeförklarad, och
följande, samt att människans
kropp skall äru äru äru
genom följande. Lifskraften
skall följande till den grad, att den
skall följande, kraften,

och andra materiens egenförmågor.
Såsom man kan se af Christe för
följande lekam. Men kan man
äru draga den följande, att materien
skall följande kunna följande
1682. Följande på följande, och
följande vi, att följande följande
om alla sina följande verk, i Mate-
rens rike följande, att följande mate-
rien, nedlaggt följande kraften, som
verka efter följande lagar. Lifskraften
2. Människan vilas sig, man kan
följande kraft, som följande följande
kraften, är följande följande
kraften, på att följande: man
af den följande: följande med följande
de lifskraften följande följande
en följande, och icke följande
följande följande följande följande
att Mat. Naturing äru följande följande
dande följande, på att följande
en ibland följande, kan följande
håra följande följande följande följande
följande följande följande följande följande
antingen följande följande följande följande
följande, (af följande), och följande följande
äru de följande af följande följande
dig följande, följande följande följande
följande följande följande följande följande
följande följande följande följande följande
de följande följande följande följande följande

ett och fem år, äldes, mellan 10 och 20 års
ålder genom. Sjögår de dessa punkter, och
genom atjenlig betjänt, genom förköp-
ningas, genom af försäkringning. Quenman
mede talösa sig efter modet, ynglingen
dröjes af en fallt ambition att vi ja ja
tyrka, och sin vighet. Han blis upphettad
och despt. förköp. Mången blis en
Snymping, just derföre, att han för
arbetat sig. yngre åren. Mången
quinna blis förköp på deras; ge-
nom Menniskans eget aförtärd, ädne
hans sig dider. Hört. 1604.
Men Gud, försyn kan rike på ja
jämnt skana utsegen inbillas sig,
att Gud när för Alltännesser. När
Menniskans själgeram ett aförtärd
eller för att bliffrids flatta förta
lustas och begärelse, af sin hemman
sina humnar; Patans gerst; då ja
gor man; det var Gud, ~~ade~~ för syn
det var mitt äde. Men för syn
hade du kunnat undvika om
du läst dig ledas af Gud, anda från
Vingdarnen. Om du ikke hade först
dus källa genans ett anaturligt
och ärendigt befrens på både
du kunnat verna friskt och färd.
Man kan säga, att det är ganska
få Menniskas, som läta ledas sig
af Gud, anda; och derföre är det
afven ganska få Menniskas, som
kunna trästa sig af Gud, för syn
1604. Och hvilket är det, som styr
och regerar verlden; Alla fattiga

fåga; "Gud har ike gjort alla menniskor
rika." "Hvor af vet du det." "På Guds
för förlänt dig furdt fönnest och
onpud karagg, ja, har du ikke dast naq.
Om du näst användes dina skugg, ja
frå skattes från ungdomen, ja
frall du ikke blifva fattig. Gud har
ike gjort familiga Menniskas fattiga
och familiga rika; utan kan han
frånare säga, att det är dyfverlen
som gjort familiga fattiga, genom
syndens dyfverlthet, atulkt för att
bliffrids flatta Randans krafta, gifta
sig de flatta bland Allmogens på ingen-
ting, andonfäns Rannas fattigdomen.
Andra Menniskas trälas har dyfverlen
gjort rika genom krågen, och
genom vinning. Detta är Riganter
som brukas, och om kan kriget som
ett blatta fönnest. 1604.
Och hvilket är det, som styr
verlden, genom Riganter, Menniskas
furdor, och denna kreslens, godfiska
magter? är det Gud, anda, som
regerar deras djentor? Nej, det är
Magthetis, äregerighet och Gonnysta,
det är denna verlden, som
sinn magt kofes; vidnera, som
styr och regerar verlden. Dessa flatta
sinn magter, vilja sig för Riganter, bliffr
sinn magter, värd, Rapporbidter
och gogga dyn, som styr och kofes
och affnuder. Menniskas vilja
att ganska få af de Magtgera
varit stunda af Gud, anda. Ja till
och med det fuda fönnest, eller

"Kantens" rena försäuft" - hos has inga
regent varit gällande, utom påffins
da d. v. f. Equiss, ambikan, gumm, the
afund, hat, lagrens, andat och hand
dje funder äro de 4 djefles, samt
stora och regena vordna.

1606. Det är minnogen, som tror att
Gudas, var af viktigt beständ till
förmåder, samt att Pelator, var föret
beständ, att falla en orättvis dem. men
dessa fördes, alldeles omot vår föreställ-
ning om Guds rättfärdighet. om de
ty, endast var ett verktyg; Guds hand
så kan han inte anläggas för orätt
visa. Och om Gudas, endast var ett
verktyg; Guds hand, så var han egen
vilja uphöfven, och Gud måtte blifva
ansvarig för hans på. Månta som
påst, att ett absolut förutseende
uphöfves den menliga frekter.
Men då vi ännu vika veta, i självet
förhållande viljan till förståndet
han meniskan. Han kunna vi då veta
i tvilhet förhållande Guds vilja till
till hans förstånd. Han kunna vi
veta om förutseendet beror af hans
vilja. Han meniskan är förhållan
det sådant, att honom förutseendet
inte beror af hennes vilja. Han
kan veta mycket förut, som han
med sin vilja, måttuke han före-
branna. Guds förstånd var visserligen
gen förutfast 1000 år förut

men kan man af detta förutseende göra
en sådant påffins, att det var Guds
alvarliga vilja, att Gudas, skulle
förmåda Christen. I sådant fall, kan
afven djefunder stå under Guds förmynd
och blifva utskuldad, såsom vargule
ett bindt verktyg; Guds hand.

1607. Men under ett sådant förutse
put måtte visserligen en stor hand
ligga beqväm. Vi måtte tänka
på, att Gud tillåter det andra för, för
vinnande, af ett godt ändamål, och
dertil måtte afven djefunder mot
sin vilja vara Gudas behjälning, men
derigenom utskuldad, vika djefun-
den, som handlar med fullt best
trant omot Guds verkliga vilja
men Gud styras handelen för, att
det landet djefunder till vinnning.
Och denna är vika djefunder fria
vilja tillintet gjord. trant om för
han bouka sin fulla frihet, till
det andra utöfning, på det att han
vika må blifva i sin mycket adrag
ligare. Ty när Gud vill straffa
känns i, han grefvelig. Han
samt nu är fast om, djefunder, det gälles
att så om hans, preatur. Gud gör in-
tet intning; deras fria vilja; men
om det utdeligen gas trant om
deras utöfning, så vika deras pliga
så mycket förut, så guds det mel
Gudas, det guds trant om

retträtningas: ja guds det med archite
neli ja guds det med Juderne. Man
lät dem utfylla fyndamättet på det
att # Han skulle blifva rättfärdig, när
han döres.

1608. På samma sätt har Herger
stjunt de o gudaktiga staternas åder,
som varit fiendtliga emot christen
damer. Han har lätit dem utgjeta de
christnas blod: har lätit dem utfylla
fyndamättet, och sedan har Han lå
ut dem försting. Ja ja! gör det vejet
straffar Gud sina fiender. Förgäp
trästar sig der, ogudaktiga med Guds
Försyn. Förgifves tror han att gud af
erlighet har bestämt hans åder. Juder
ne ströde ända till sjätte ögonbliket
att mesias skulle komma och frälja
dem ifrån Romerska ofwersmagten.
Och kvariför hade Juderne fått en
jädan stark tro på guds försyn?

1609. Det blir en annan fråga,
huruledes Guds fiender kunna
inbilla sig, att Gud skall bevara
dem och frälsa dem ifrån alla
kämlig nöd och fara, hvarete
de stötat sig genom sin egen
dumhet. Om Juderne hade anta
git christendomen, skulle de
vittt utke hafva fått sig äpp
emot den romerska ofwersmag
tens. Den Judiska Staten
hade kunnat ega beständ i flera
hundrade år, under Romers ofwers

herrefyr. Men det var utan twifel
en guds Försyn, att detta folk skul
le straffas för sitt ofwendel, för sitt
Religiöns förakt, och för sin atro.
men denna Guds Försyn kunna icke
Juderne nästena sig till guds, ty de
framhånda ännu: sin atro, och
happas på sin jordiska messias.

1610. Apostelen Paulus kunde icke
se finna Någon ursäkt för sin
fiendskap till de christna uti sin
dumhet. Alla som anställt Religi
on, för själves hafva haft en
oförqvarlig ofwers tygelsen, att
de gjort Gudi en genst dermed
att ^{skälet} väret för dem en helig pligt,
att utröna rättare, rättare,
och villvaender. Frågan blir, äft
ja denna: kunna dessa bladsu
gare finna Någon ursäkt uti
sin dumhet? Kunna de trästa
sig dermed, att de gjort det af
oförstånd: atro? Eller kan Gud
straffa Menneskan, för hvad
han gör af dumhet och oför
stånd? Vi ssa lizon söker en
rättfärdighet en ursäkt uti sin
egen dumhet. Och man kan
tyda Pauli ord ja, liksom skulle
hafva fått Någon ursäkt uti
sin dumhet; Men her som ingen
ursäkt deruti.

Han måste nemligen tillstå, att
han var ike värd, att kallas en Her-
rans apostel, emedan han försälyt
Guds församling.

1611. Ja till och med hedringarne an-
for apostelen vara utan erfäkt.

Rom. 1. 20. emedan de kunnat genom
beträktande af Guds verk, få en bättre
kunskap om Gud. Det heter visserligen,
att det skall vara drägligare på so-
medag, än på söndag och Gudsdag, än på
det slagte, som kunnat, men ike
velat smattliga undervisning om
Guds vilja. Det säges på flera stäl-
len i bibeln, att Herren hafver fla-
git dem med blindhet, men Salomo
säger, att deras andstka hafver gjort
dem blinda. Och Paulus säger i Rom.
1. Att Gud hafver öfvergifvet dem,
i ett vrängt sinne, i således mått
blindhet. Herren hafver slagit dem med
blindhet, tydas för, att Herren hafver
öfvergifvet dem i ett vrängt sinne.
Om Gud har slagit dem med blind-
het, så var det ett straff på deras
alidsnad. Och en fäder blindhet
skan ike lända dem till erfäkt.
Här deras andstka gjort dem blinda,
så finna de ännu mindre de sveta
någon erfäkt.

1612. Utifrån frågan om Guds försyn
är det af Mycken visst att alla,

om det är Gud, som bestämmer menni-
skans öde, eller om det är djefuulen,
som bestämmer både staternas och
individernas öden. Vi kunna ike
gifva något annat svar på denna
fråga än: Alla människor, som stå under
den enda andagsledning, deras öde bestäm-
mes af djefuulen. Men de få menni-
skor, som stå under Guds andagsledning,
deras öde bestämmer af Gud. Gud låter
djefuulen och pany creatus hafva sin
frihet: han låter dem uppfylla syndmåttet
"Uppfyller ick edra fäders smätt" i rådet
att han skall vara rättfärdig när han dömer:
på det att den ogedaktige skall icke kunna
att han är rättvisst dänd, men en fäder
Guds försyn, som låter verlden kempfalla
under Guds vrede och härd, vill verlden
icke erkänna. Hvilket är då bättre
att Gud bestämmer staternas öden på, att
de skall blifva straffade för sin fyer-
skap till Gud; eller den tron, att Gud öfver-
gifvet dem i ett vrängt sinne, på att de tina
denna verldens Gud, d. v. / Satan, som i the
bald bestämmer deras öde. Helt förriken gång
visar att de snägligaste stater hafva blif-
vit straffade med undergång, och de tates
i pyrruslighet, som hafva visat sin fyer-
skap till Gud genom Religionens försädel
for. Och till utförande af sina straff
damer, har Hans beagnat sig af höring-
gar, som varit utan kunskap om Guds
vilja; de hafva varit på lätt och ut-
blinda verktyg. Försynen hand.

1613. Hvar kallas den för sina stans
sinn skola sijnans de man bely
skal. Man begagnar sig af hvarninges
till att straffa ett akusant, falte ^{enligt}
ens dessa betringas, enligt de Christ
föreställning ike Guds falte, utan Satans
hag. Och dessa stans skola ates i sin
andring straffas af Andra betringas.
Sädeligt är hvarninges betringas. Men
nu kunna hvarkens Ensamhet betringas
tyngare i helles den dära fram godi-
frantes skanna eller enjima, att de tyng
dessa vordenes gud, hvarna hvarna
de dä tros, att det är djefvulen, som
regenas vordens: att det är hvar som
bestämmer både statens, och individens
äbör. Men de hvarna ike helles
tros, att det är Gud, som bestämmer
dessa äbör till straff, till vndergång
till enig pinstappelse. Gud tates djef-
vulen och hvar skreatur hafna sin
fria vilja, till det, som hvarna till
vnder fullt, och på det att Gud
skall varda rättfärdig när hvarna dö-
mes, hvarna djefvulen helt allrig
skall kunna erkänna, att hvarna
blifvit rättfärdigt däm. Och hvarna
hvar skreatur är det skapvet att
de skola förbened för skapas.
med bätning gina de äber.

1614. När det på ena stället heter, att
Herron skall förkänna Satans hvarna,
att Herron hafver pagit dem med
blindhet, hvarna på ett annat
ställe för hvarna talefättet, deras
and ska gör dem blinda, och ates på an-
dra stället säger, att menniskan kan
det fria valet, ja måtte man hvarna.
me: Någon vilnädighet, om det är Gud
eller djefvulen, eller menniskan fjelt
sinn, bestämmer sitt äde. Det kan hvarna
valit att Gud förkänna vissa menniskas
hvarna, måtte förtrapa, som Dablin
Opisius: "Gud hafver afrensigivt
dem: att vranigt finne" Enat talefättet
Herron hafver pagit dem med blindhet
måtte man ställa ett annat: deras and ska
har gjort dem blinda. Man finnes deri-
gerum en medelväg, som visas att de
som and ska har gjort blinda, ike
kunna emattiga Någon sinn talys
ring om Gud, vilja. Om vi skulle taga
det talefättet efter and: "Herron hafver
pagit dem med blindhet" ja skulle vi
att hvarna in, samma villfarelse,
som Cabanieterna, hvilka larra
om nödenalet Opisius Aldeley
det fria valet. Vi hafva vord-
gen förklarad, att luthers lära om
liberum ike arbitrium, ike kan
lephäva den gratia fakita: som
lefvety fuer. d. v. f. Att menniskan

icke är tvungen, att afverlossa
sina Lemmas till Satans tyck
d. v. / kan han ännu den frist
friheten quas. Verulefvel, frist
1615. Men den royaliska förblin
delfra, hos sin grund i Passionen.
Det är de fienten, som gör försen
blinda, Chances de ena sig vaha flera
de. De tro sig kapha en fram kom
Kapp och God och andeliga ting.
De tro sig kinnas den frama Chri
stendommen, och der fäna Kyrkan.
nu sig den frama Christendomen
så som kätten, fransois och Fran
tes, hvilken är skäddig för kyr
ka och stat. Läte vi kinnas på
bifus, så tro alla på kinnas och
de Ramare Ramora och laga
hent vint land och folk. d. v. /

Det Christna pinnemiet, är kätt
skäddigt för kyrkan och
staten, och der fäna måtte det
utrotas med. Eld och frans med
den vordfligan lagens magt.
Denna andeliga blindhet är
ännu: denna dag grundens
ansåken till alla Religions förs
följelser. Och hvilken är det,

som allra mest katas den lifvande
Christendommen? Skäddigt
vihar vias af, att de kända the
män af: som det prestora
varit de, som tillhållt Religiösa fö
följelser. De fusa kinnas till de Liber
tines, synagoga, de Alexandriens mm.
d. v. / Krogare, karas, fylkhandas
slagstingras, prästare, bedragare
m. p. kulla verftigen att andeligt
hat till Stefanus, Men dessa kinnas
icke stena Stefanus, emedan de icke
kinnas lagar. Det måtte ske genans
det stena kyrkan, som är laga
tallt. Förföljelser för kinnas af rätt
då den stena kinnas de afverlost
Presterna, de skäddiga och kinnas.
1616. Så har det gått till: alla
tid, och ännu: väris dagar måtte
förföljelser ske genans Bispa och
Consistories, Prestes, muarill kinnas
betonningen kinnas så som en förs
reidelse. Aftast är det Presten, som
angifves kinnas för kinnas beto
ningen och kinnas betonningen
måste. Uttrötta i kinnas vägnas
så som gatafärens. Och denna
förföljelser drabbar icke dem
som kinnas afverlost eller
kinnas genans teket i stäcke
fet. Nådans Christna, som kinnas

fammarskaraktär och Gudsaktighet
åfringad, utan att störa den fal-
ska Samuetsfriden i Statskyrkan,
fäderna quettas för hvita i frid,
under Stat. kyrkans murar ska
vi åfruen de betrakta, med mild-
länkfulla ögon, emedan åfruen
de hafva infett, att det ikke stas
rätt till med Stat. kyrkan, men
de våga ikke uttala samvinnens
af fruktas att blifva försval
för förfälska.

1617. Och i hvilat hade Luthers dy
åfruentgelfon, att Christen ikke
kan för hikas med Belial, när
hans ankängarna ville accepteras
med påfruen, och gifva efter i vissa
till utfeendet likgiltigast. Men
för en fann Christen i sin ingen
fammets falk tillgittig, allomint
den, att uttala för åfruentgelfo
Det är visserligen fannat, att
apostlarna ikke disputerade
mycket med de öfrersta Preff-
na, emedan det ikke lönade
någon att påtta förut
när Preckos. Det var någ

för dem att predika för falket, eme-
den de infago, att all möda var för
speld, om de skolat arbeta på Pre-
sternaz amvändelse. Frälleson
kunde ikke göra annat, än här
deligen bestraffa dem, och fälles
da för kunna den fannegod
1618. Nu varande bibeltalkas
påttas, att Gackas. 11:4 "vaktaslag
tefären, har affgärd på frälles-
ren, fann vaktaslag påttas
för de eländas skull" ^{11:4}
på det viset reueligen, att påttas
lunds deras falka lura, på det att
de "eländas" ikke skulle deras för-
de vanda. Men nu vet man af Con-
ventikel historien, att när ten
väckelse. Men uti en förfasling
huarett inga Christna finnes
för hafva de upväckta ingens
annan, att vinda sig till, är påttas
förfaren, hvilken de: sin nådd
het kunna ans för "flugtefar,"
innan de blifva utködda, och
kallade för främmande och
villvänder af lärarna. När de
nu uti läsaren läsa sig kända
en Ubr. förutalades,